

Forfatter: Bang, Herman

Titel: Udrag fra Fædra

Citation: Bang, Herman: "Fædra. Brudstykker af et livs historie.", i Bang, Herman: *Fædra. Brudstykker af et livs historie.*, J.H. Schubothes boghandel. Græbes bogtrykkeri, 1883, s. 204. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bang11val-shoot-idm140665831819696/facsimile.pdf> (tilgået 24. september 2021)

Anvendt udgave: Fædra. Brudstykker af et livs historie.

Fryd, mens han fangede alle hendes Tanker. Mens hun gav og gav af sit, tog han langsomt hendes hele Liv.

Nu saa hun det . . . nu, hvor alle Længsler havde kastet Masken . . . Ja — hun elskede ham.

Hun laa endnu længe; da hun tog Lagenet bort fra sit Ansigt og saa Solen mod Gardinerne, begyndte hun sløv at staa op. Men hun faldt atter hen, siddende paa Kanten af sin Seng, og hun tog fat paa de samme Tanker, indtil hun rev sig los og klædte sig paa foran Speilet. Hver den mindste Ting syntes hende en Byrde.

Hun ringede paa Kammerjomfruen for at hun kunde sætte hendes Haar.

— Hvor Grevinden er bleg, sagde hun.

— Ja — jeg har ikke sovet inat. Hun blev selv forskrækket over sit Ansigt, og hun begyndte at undersøge Trækkene et efter et: Hvor hurtigt, sagde hun, og hun tog Pudderkvasten og lod den glide hen over sine Kinder. Men med et holdt hun inde; hun saa Kammerjomfruen, der flettede hendes Haar, smile bag sig i Speilet.

Og pludselig sagde hun: Om hun ved det.

Hun følte et Nu en stivnende Skræk, hendes Arm faldt ned. Saa drog hun Veiret dybt.

— Aa — jeg bliver gal, sagde hun. Det er jo umuligt. Hvordan skulde det være sket?

Hun tog atter Pudderkvasten — Sveden var sprunget frem af alle Porer — og hun talte mun-

tert med Pigen, indtil hun var færdig og reiste sig fra Toilettebordet, hvor Flakonerne stod aabne, hulter til bulter. Hun havde febrilsk ødslet med alt deres Indhold.

— Den unge Greve har været tidlig oppe, sagde Pigen. Han red ud Klokken syv.

Ellen blev bleg ved at høre hans Navn, og hun følte, at hendes Hjerter bankede stærkt.

— Ja — saa. Red han ud . . . sagde hun. Og i det samme blev hun bange paa ny . . . Hvorfor var han redet ud? Saa tidligt — netop efter Ballet, saa tidligt.

— Hvorfor var han dog redet ud? Havde han — hun turde ikke tænke ud. — — Gode Gud — om ogsaa han . . .

Hun følte en vanvittig Skræk, mens alle Pulse bankede . . . Fandt i samme Nu tusind Grunde for sin Frygt . . . Han havde været saa besynderlig iafes, de var skiltes saa brat. Hvad havde han egentlig sagt . . . Og det Kys, han havde taget under Dansen . . . Gode Gud — — hun rev Kjolen ud af Kammerpigens Hænder — fik den paa — — hun maatte se ham straks.

Da hun gik ned ad Trappen til Dagligværelserne, skælvede hun, saa hun maatte holde sig ved Rækværket. Hun standsede udenfor Døren og trykkede Haanden mod sit Bryst.

Hun turde ikke gaa ind.

Saa saa hun Carl sidde strakt i en Gyng-